

Lilla darling du

MONS KALLENTOFT

L I L L A
DARLING
D U

Bokförlaget Forum

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Mons Kallentoft 2024
Omslag: Marcell Bandicksson/Jonas Blixt
Tryckt hos Scandbook, EU 2024
ISBN 978-91-37-50501-5

Persongalleri

LEO

Kriminalkommissarie. Närmar sig fyrtio. Ensamvarg, med en mycket hård uppväxt. Har svårt att hålla sig på rätt sida om den lag han i sitt arbete ska upprätthålla.

NADIA

Leos flickvän. Polis i Paris. Med ett mörkt förflutet.

LULU

Transperson i trettioårsåldern från södra London, med ett hjärta lika stort som kroppen.

VIC

Lulus pojkvän. Genialisk it-entreprenör som blivit mångmiljardär. Han lider av en obotlig muskelsjukdom som gör honom totalt beroende av andras hjälp.

LEYLA

Vics sköterska. Papperslös flykting från kriget i Syrien.

ELLE

Några och tjugo, bor ensam i en våning på Östermalm. Slavar som cykelbud. Står i tacksamhetsskuld till Lulu och Vic.

HENRY

Vän till Leo. En präst i fyrtioårsåldern som slutat tro på Gud men ändå försöker leva efter den kristna läran. Så gott det nu går för en tvivlare.

ELISSAR

Flykting från Egypten. Kristen kopt. Ska ta över affärerna efter Vic.

Prolog

Jag drunknar.

Havets botten sliter mig neråt, fiskarnas taggiga tänder biter i mina anklar.

Jag borde inte kunna simma alls.

Men jag kan det. Någon gång ska jag berätta hur jag lärde mig det. Jag är här i nattens vatten för en sak: jag ska hitta min pappa, och jag ska hämnas.

Båten sjönk.

Vågen tog den.

Jag simmar nu, långsamma armtag, sparkande ben, mot en strand som ligger så långt bort att jag inte kan se den, bara några få ljus som måste komma ur fönster. Det är inte Algeriet, det får inte vara det, kan inte vara det.

Runt omkring mig hör jag vrålen, kvidandena, hostningarna från dem som håller på att ge upp när musklernas kraft tryter och lungorna fylls med havets salta vatten när de andas då de inte borde, och när deras kroppar dras mot mörkret.

Jag simmar.

Simmar för att jag kan. Och för att jag vill leva. Trots allt.

Det lilla spädbarnet från båtens akter flyter förbi mig, bort i nattens mörker, mamman, var är mamman?

Käftarna har tagit henne.

Det finns ingen gud här.

Stranden finns där borta någonstans, land, men ännu inga ljus, och vattnet är kallt först men sedan varmt och jag hör inte

längre ropen. De andra har alla drivit iväg bland vågorna, eller sjunkit, ätits upp av alla de namnlösa gudar som lever på det här havets botten.

Du ska dö nu, viskar fiskynglen.

Du kom hit. Hit men inte längre. Du ska dö som spädbarnet som knappt fick leva.

Du är död nu, när du sjunker de hundratals meterna ner mot botten som en vilsen regndroppe som vägrar bli del av något större.

Men jag ska inte bli en av dem som drunknat här före mig. Jag tar sats, simmar uppåt, fäktar med armarna, och det svider i ögonen och mina lungor spränger. Så ser jag ytan, ett ljusare svart streck i det svarta. Jag simmar uppåt.

Jag måste upp till ytan.

Annars drunknar jag.

Ännu ett andetag, och jag tänker att det kanske känns som mitt första en gång gjorde.

Jag har ett ärende. Jag ska hämnas. Hämnas den man som gav mig mitt liv, vem han nu är. Han som förstörde min mamma, hennes liv, mitt liv, det han gav mig. Kanske är han satan?

Stranden, klipporna, jag ser dem nu, ljusen, fönstren, är det en by?

Det är kraftigare vågor nu och jag sjunker igen, mina lungor fylls, och jag orkar inte mer, mina muskler har tagit slut, förtvinat på några timmar, och jag driver med havet, jag är havet, jag är fiskarna som kommer att äta min kropp. Det sägs att det känns som att landa i mjukt dun när man drunknar, att det är skönt när man väl ger upp, men det stämmer inte, så jag ger inte upp.

Jag simmar.

Ljus.

Hus. Fönstren är ögon i natten, närmare och närmare, lite till, Elissar, du kan lite till.

Jag stöter i något.

Hårt och mjukt på samma gång.

Sand i mitt hår, på min rygg.

Rivande sand.

Så dansar en levande fackla framför mig, den skriker något i eldsflammorna, ge mig vatten, ge mig vatten, skriker den, något i den stilen, men det finns inget vatten att få, jo, det finns en hel swimmingpool med vatten, men inget kan släcka den elden, och facklan vankar av och an, tyst nu, framför en skimrande pool, och jag vill le, men det finns inget roligt i det här ögonblicket, och jag kan urskilja facklans ögon, de finns därinne i flammorna och de stirrar på mig, grumliga av ånga från tårar som förgås, sedan bara undrande, och jag håller i.

Kan jag förlåta?

Jag måste simma, vad har jag gjort? Jag föll framåt, ångorna tog eld.

Min blick är kall, kallare än det här landets kallaste vinter.

Du dör nu, viskar jag, när människofacklan faller bakåt, ner och ner i vattnet, som fräser till när ytan bryts.

Jag har dödat min far. Jag hittade honom.

Han som övergav mig redan när jag blev till.

Visst har jag?

Allt existerar sida vid sida. Tiden är sekunder i stapel, i cirkel och efter varandra, ibland i omvänd ordning.

Jag vaknar av att en krabba rör sig över min kind. Solens strålar på min hand. Och vågorna, deras brus och skum, som hat in i min själ. Ord, på engelska.

Vad säger de?

Siffrorna. De dansar framför Elissars ögon som danserskorna gör i de allra bästa showerna. Rytmtiskt, koordinerat, mönstren omöjliga att urskilja för ett obegåvat öga, men för henne är de skraddade klänningar och påfågelplymer fästa på de mest välformade skallben.

Hon ser mönstren i siffrorna, var pengarna finns, och bredvid henne sitter Vic i sin fåtöljliknande rullstol, låter henne se på siffrorna i tystnad, vet att hon ser det han skönjer. Affärerna, de ofattbara rikedomarna han skapat.

Hon är hans protegé nu. Ska ta över affärerna när han är borta, få dem att växa, få dem att göra gott.

Olja, vapen, krypto, ingenting är off limits för dem, för om de inte tjänar pengar på det onda gör någon annan det. Han har förklarat det för henne och hon håller med.

Vic blåser i sitt rör, gör affärer med ögonblicks hastighet och de digitala robotarna och AI-verktygen han har byggt är bättre än någon annans.

Hon lär sig bygga sådana nu. Han ger henne hemligheterna.

Lulu sitter som draperad i en vit stol vid dörren, hon är klädd i en vit klänning så hon är vit som hela det här rummet. Sommarens ljus dånar ner genom takfönstren, och flaskorna med Cristal lyser i vinkylarna.

Det var ett tag sedan de hade någon fest nu.

Det finns ingen riktig glädje i rummet längre, ingen glädje i Vics och Lulus liv, men kärleken finns där mellan dem, Elissar

känner den lika starkt som hon känner sitt eget hat.

Hon känner Lulus blickar på sig också.

Hennes vaksamhet, hur hon inte litar på mig, hur hon egentligen inte vill ha mig här, men inser att hon inte klarar sig utan mig, att Vic inte gör det, att det faktiskt är hans vilja att lära upp mig i allt som har med affärerna att göra.

En savant.

Han kallade mig så.

Ett perfekt öga för siffrornas dans.

Hon älskar den dansen, för hon har talang för den och med träningen Vic ger henne blir hon snabbt bättre.

Jag ger mig hän, tänker hon, varje vaken timme, ja nästan i varje fall, ägnar jag åt att studera hur finanserna fungerar, var hålen och svagheter finns i siffrornas mönster och var pengarna finns att tjäna.

Det finns hur mycket talang som helst i världen, men människor som är beredda att offra sig själva för sin talang och bli mästare finns det få av.

Göra gott?

Går det?

Har jag sett något gott i mitt liv?

Altruism. Den finns inte. Hjälp mig så hjälper jag dig.

Lulus ögon är svarta nu, jag ser det inte men jag känner det och hon gör rätt i att vara misstänksam. Vet jag ens om jag vill göra gott? Kanske vill jag förstöra världen med alla de här pengarna när jag väl fått kontroll över dem? Jag vet inte, för vem kan veta? Ingen kan veta något alls, någonsin och det som finns kvar då är handlingen.

Simtagen.

Andetagen.

Men de kan lita på mig nu.

Vic hostar, gurglar, han är skör, så skör, och jag vet att han har ont hela tiden, smärtor vi andra inte kan föreställa oss. Varken jag eller Lulu.

Jag är otålig.

Vi har gjort det här i månader nu.

Det är dags att vi börjar med mitt projekt också. Som han lovade. Annars vore jag inte här.

Lulu ser på Elissar och Vic. Hon står för nära honom. Tack och lov tar hon inte på honom. Då skulle det smälla. Men Vic vill ha henne här, ser henne som sin naturliga arvtagare till affärerna, försöker övertyga mig om att hon är tillräckligt siffersmart för det.

Okej.

Da Lulu är också smart, men inte på det viset.

Men Lulu litar inte på Elissar.

Vem är hon? Egentligen? Hur kom hon in i våra liv? Via jakten på en seriemördare. Och nu ska vi hjälpa henne med hennes hämnd, det är dealen. Hjälp mig så hjälper jag er.

Hon är arrogant den kortvuxna, kristna kopten, den lilla egyptiskan som är så ljushyad att hon skulle kunna tas för svensk, och med en ålder som är i det närmaste obestämbar.

Här är hennes historia.

Om den nu är sann.

Hennes mamma blev våldtagen i Kairo. Så blev hon själv till. Pappan var en svensk diplomat. Mamman kom aldrig över övergreppet, försökte älska sin våldtäktsdotter men kunde inte det, gick in och ut ur depressioner, höll i, höll ihop, på något vis, men hatade innerst inne barnet. Och barnet hatade sig själv för hur det blivit till. Så satte muslimerna i Kairo eld på en koptisk kyrka och flickan blev ensam, utan vare sig mor eller bror.

Med en sak för ögonen.

Hämnas våldtäkten på sin mor.

Ställa något till rätta, kanske. Vad vet jag?

Och därmed en gång för alla fördriva självhatet.

Något i den stilen. Man kan både älska och hata en annan människa. Vilja döda den och känna dess kärlek, få den. Men

för Elissar finns ingen längtan efter en pappas kärlek. För henne är kärleken döden. Sedan helvetets eld.

Vic vill hjälpa henne. Har bestämt sig för det. Jag tror inte på det. Men Vic vill ha henne som sin arvtagerska. Och jag är lojal med Vic. Men jag måste inte gilla det.

Vic känner hur det bränner i ryggen.

Nerverna fastnar mellan kotorna som trycks ihop, vilket får ryggraden att brinna. Bara morfin hjälper, men han vill inte ha morfin, han måste vara klar i skallen nu.

Han har redan gjort två timmar i stolen idag, två timmars arbete och det är egentligen mer än han klarar, och grimman i näsan ger hans trötta, slutkörda kropp det syre han behöver mer än någonsin nu.

Ändå känns det som om han inte kan andas, som om han kvävs långsamt, att en osynlig mun suger livet ur hans lungor, genom ådrorna mot hjärtat och sedan slut. Han får panik ibland, sluter ögonen då, för att ingen ska märka det. Inte ens han kan hålla andningspaniken borta. Andning är liv, människans vill liv. Så enkelt är det.

Eller?

Lulu är svartsjuk. Han kan inte låta bli att le åt det. Han har aldrig älskat någon annan än henne, kommer aldrig att göra det.

Men Elissar är världens gåva till honom. Hjärnan som ska ta över, det enda och bästa alternativet, som ondskan drev hit. För att göra gott.

Han litar på henne.

Har inget val.

Inviger henne i alla sina hemligheter, lär henne allt hon behöver kunna för att pengarna ska arbeta vidare när han är borta.

Han vill vara borta snart.

Orken är slut sedan länge, viljan likaså, och ibland förbannar

han Lulu för att hon till slut inte klarade av att ge honom den dödliga injektionen när han hade bestämt sig förra gången, att hon inte hjälpte honom att dö. Inte hjälpte honom att kliva in i det tomma och tysta och becksvarta mörkret som han vet att döden är, ett intet, där ens medvetande får vila utan vetskap om sig självt.

Mörkret där ingen smärta längre finns.

Han vill dit.

Har så ont, så ont.

Men han tänker inte be Lulu om hjälp igen.

Hon älskar honom för mycket, han känner det, och att be henne om döden som han gjorde, är för mycket att begära av en annan människa.

Han blåser i röret, viskar en förklaring till Elissar.

Han känner hennes hat, det är större än det här rummet, kan inte tyglas mer nu.

Han har hållit det hon vill ha av honom på avstånd, skjutit upp det i flera månader.

Men han vet att jakten måste börja på allvar nu.

Jakten på mannen som är hennes far.

Hennes hämnd på honom.

Jag har listan hon bett om. Hon ska få se den idag.

Det är ännu ljus ute när det är dags för Elissar att lämna Vic.

Lulu har gått till Brasseri Astoria för ett kvällspass i disken, och sköterskan Leyla stökar ute i köket, ska snart göra i ordning Vic för natten.

Han är trött nu, rösten så svag att Elissar knappt kan höra den, men han har bråttom med att lära henne allt, tiden är knapp, och han vill orka, men orkar inte, vill till andra sidan men samtidigt stanna kvar här med de levande.

Hon känner det när hon står tätt intill honom.

Att det bara är i det innersta av sin smärta han vill lämna dem. Men att han är sin innersta smärta nu.

Hon rättar till sin blåblommiga klänning, ser ner på sina smutsiga, vita sneakers, drar hårtofsen till rätta.

”Vi är färdiga för idag”, viskar han.

Himlen är magnetiskt blå ovanför takfönstret, med strimmor av gult och orange i dess övre kant och ett flygplans jetstrimma korsar det blå som ett sår med vitt blod.

”Klara är vi”, säger hon. Har huvudvärk efter allt tänkande, hon är snabb men Vic är snabbare, har en erfarenhet som hon inte har.

”En sak till”, säger han.

”Vad?”

Hon hör på tonen i hans röst att det är något viktigt, något hon har väntat på, är rädd för innerst inne, något hon borde undvika, nu när hon faktiskt har det bra, har anlänt i något

som kan bli ett liv. Fast hon vet att det inte är sant, kan aldrig anlända i något innan hon är färdig med sitt förflutna.

Det är en ljummen julikväll ute.

En fin sommarafton.

En sådan som gör människorna här uppe i norr ystert glada, med klar himmel och kortbyxvärme och temperaturer i vattnet som hedningarna tycker det är okej att bada i men som hon tycker är livsfarliga, värre än elektrifierat vatten är det, värre än Medelhavet om natten.

”Jag har en lista åt dig”, säger Vic lågt och drar ett ytligt andetag med syresatt luft ur sin grimma och hans ena hand skakar i spasmer.

”Lista?”

Han nickar och det ser ut som huvudet ska trilla av hans smala nacke och han grimaserar av smärtan igen, och under den tunna vita filten är hans kropp som ett skelett, orörlig, bara förmögen till smärta.

Han ska hjälpa henne. Som de kom överens om en kväll strax efter att Vic och Lulu avslutat ett fall där de gjort slut på en seriemördare. De hade träffats i lägenheten och Vic hade varit tydlig. ”Jag vill ha dig som min efterträdare. Du har en enorm talang för affärer av det slag som jag ägnar mig åt.”

Hon hade blivit smickrad. Och sett sin möjlighet: ”Då får ni hjälpa mig.”

”Med vad?”

”Hitta min far. Jag vill att han ska få lida för vad han har gjort.”

De hade inte ryggat tillbaka även om Lulu hade varit tveksam, men Vic hade bara andats så djupt han kunde och sagt: ”Vi ska hjälpa dig, vad jag har förstått har du goda skäl.”

Och nu sker det. Nu börjar hans hjälp.

Han blåser fram ett dokument på datorn, blåser en gång till, sedan börjar skrivaren i ett skåp i hörnet att brumma.

Hon ser på skärmen.

Passbilder.

Namn.

Män på aningen suddiga svartvita bilder.

Så slutar skrivaren sitt ljudande och hon går bort till skåpet, öppnar det och tar fram ett par papper ur facket för printade dokument.

Håller dem framför sig.

”Är det här vad jag tror det är?”

Vic nickar. Sedan blundar han, hämtar kraft.

”Det är männen som jobbade på svenska ambassaden i Kairo när din mamma blev våldtagen.”

Han tystnar. Hämtar kraft igen.

”En av dem kan vara din far.”

Elissar ögnar igenom pappren.

Sju män, i olika åldrar, de måste vara allt från femtio till över sjuttio nu, den yngsta kan inte ha varit mer än tjugotvå när jag blev till, säkert en UD-trainee.

Namnen.

Hon vill inte ta dem i sin mun, vill inte få dem att fästa i henne, men hon måste, vill det egentligen.

”De är alla vid liv”, säger Vic.

”Så bra”, säger Elissar.

Det finns adresser och telefonnummer vid varje namn, flera av dem bor i Stockholmsområdet, några av dem arbetar fortfarande på UD, de andra verkar vara något slags konsulter.

Två har utlandstjänst, en i Singapore och den andra i Madrid.

”Du har gjort ett gediget jobb”, säger hon. ”Tack. Jag ska inte fråga hur du fått fram de här namnen.”

”Bäst så.”

Vic gör en paus innan han säger:

”Jag tror på att hålla löften”, och så blåser han sin rullstol nära henne och dess mekaniska ljud låter som döden, snarare än som livets rörelse.

”Sök upp dem”, säger han. ”Få fatt i något som ger oss deras

dna, typ en hårttest så tar vi det därifrån. Jag har kontakter som ordnar analyserna. Då får vi snabbt svar på om någon av dem är din far.”

Dörren till ateljén åker upp.

Leyla står där, mörk och vacker i sin vita sköterskeuniform med det svarta håret draperat över axlarna.

”Dags att vila?” frågar hon.

Vic blundar.

”Dags.”

”Lulu gillar inte det här”, säger Elissar.

”Lulu får tycka vad hon vill. En deal är en deal.”

”Kanske kan hon ändra sig?”

”Med Lulu vet man aldrig.”

Vic gör en paus innan han fortsätter:

”Var försiktig, lilla smarta du”, säger han. ”Var försiktig.”

Elissar sätter sig på en bänk på Skeppsbron, mitt emot af Chapman, inte långt från slottet. Hennes ansiktsdrag är tydliga nu för alla som vill se dem, men ingen lägger märke till henne. Hon har den kvaliteten att kunna göra sig osynlig. Har alltid haft den, och är man så liten som hon blir man ännu mer obemärkt och underskattad.

Men jag kommer efter dig nu.

Ditt kräk.

Hon läser igenom listan hon fått av Vic, pappren. Ser på männen, en med mustasch, en med flint, en med blonda lockar, en med halvt arabiskt ursprung.

Namnen.

Peter Andersson.

Sven Eckman.

Harry Landin.

Samir Larsson.

Klas Eklund.

Walter Jönsson. I Madrid.

Reidar Johnsson. Ska tydligen vara den i Singapore.

Hon har memorerat namnen nu, men nämner dem inte inom sig. Hon kan adresserna också, liksom deras telefonnummer.

Hon har inte berättat för Vic eller Lulu vad hon ska göra när hon hittar fram till sin far. Ingen av dem har heller frågat. Hon vet själv att hon vill döda honom, just nu känns det så och har alltid gjort. Skulle de hjälpa henne om de anade hur långt hon är beredd att gå?

Det skulle de nog. Beroende på vem han är.

Och självklart anar de, men Vic bryr sig nog inte. Det finns offer i all kamp.

Människor skrattar när de går förbi, har uppsluppna konversationer, är lyckliga i den bedårande Stockholmskvällen och det doftar grillat nötkött från en hamburgerrestaurang en bit bort och vid Grand Hôtel lägger de sista skärgårdsbåtarna för dagen ut, små svartvita farkoster för människors längtan bort.

Hon vet allt om den längtan bort, men ännu mer vet hon om längtan till något.

Männen på bilderna. Ansiktena, ögonen, de allvarliga passfotoblickarna. Män med riktning och mål och ambitioner. De ser i vilket fall sådana ut.

Bänkens trä är hårt mot hennes beniga bak.

Känner jag något när jag ser dem? För någon av dem? Väcks något inom mig? Att där, där är du, pappa, en instinkt, ett ja, jag vet, det är du och ingen annan, det var du som våldtog mamma, och du är min far, jag känner det, och jag älskar dig, älskar den här passbilden på dig, du är den far jag aldrig fick beundra som barn.

Men ingen av männen väcker sådana känslor hos henne. Ingen bild får hennes själ att sjunga av en ny sorts kärlek, men ingen av männen väcker heller hennes hat.

Hon håller pappren framför sig, låter dem vaja i den milda kvällsbrisen, låter öronen slukas av ljudet från en stor motorbåt som far förbi i hög hastighet ute på vattnet.